

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 65.813/3
van 30 april 2019

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de toekenning van een subsidie aan de ondernemingen in opdracht waarvan verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen werken om tegemoet te komen aan de investeringskosten op het vlak van ICT’

Op 29 maart 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de toekenning van een subsidie aan de ondernemingen in opdracht waarvan verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen werken om tegemoet te komen aan de investeringskosten op het vlak van ICT’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 23 april 2019. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Peter SOURBRON, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 30 april 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot het toekennen van een eenmalige subsidie aan de verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen en de ondernemingen in opdracht waarvan die verstrekkers werken, teneinde tegemoet te komen aan de investeringskosten op het vlak van ICT die gepaard gaan met de digitalisering en de veranderingsprocessen die het gevolg zijn van de integratie van de mobiliteitshulpmiddelen in de Vlaamse Sociale Bescherming.

Artikel 2 van het ontwerp regelt wie aanspraak kan maken op de subsidie, alsook de subsidie-enveloppe. Artikel 3 bepaalt voor welke doeleinden de subsidie moet worden aangewend en hoe dit wordt aangetoond. De verdeling van de subsidie-enveloppe over de ondernemingen en de verstrekkers wordt geregeld in artikel 4. Artikel 5 betreft de wijze van uitbetaling van de subsidie.

RECHTSGROND

3. Het ontworpen besluit vindt rechtsgrond in artikel 137, tweede lid, van het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’.

ALGEMENE OPMERKING

4.1. Artikel 4 van het ontwerp bevat een berekening die erop neerkomt dat de enveloppe van 250.000 euro wordt gedeeld door het aantal verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen, waarna dat bedrag wordt uitbetaald aan de onderneming ten belope van het aantal verstrekkers die werken voor die onderneming of aan de zelfstandige verstrekker. Daardoor zullen ondernemingen die veel verstrekkers tewerkstellen, een groter subsidiebedrag ontvangen dan zelfstandige verstrekkers en ondernemingen die weinig verstrekkers tewerkstellen, ongeacht de werkelijke investeringen in ICT.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

4.2. Met de ontworpen subsidie wordt beoogd de digitalisering te ondersteunen van het aanvraag- en facturatieproces door ten dele tegemoet te komen aan bepaalde kosten (zie artikel 3 van het ontwerp). Het gemaakte onderscheid, namelijk het aantal verstrekkers die werken voor de betrokken onderneming, berust op een objectief criterium. Om ten aanzien van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie een verschil in behandeling te verantwoorden, is het evenwel niet voldoende te wijzen op het bestaan van objectieve verschillen tussen de betrokken categorieën van personen. Daarnaast moet nog worden aangetoond dat, ten aanzien van de geregelde aangelegenheid, het onderscheid relevant is om een verschillende behandeling in redelijkheid te verantwoorden.

In de nota aan de Vlaamse Regering wordt in dit verband enkel opgemerkt dat grotere ondernemingen “ook zwaarder investeerden”. Uit de stukken in het dossier blijkt evenwel niet dat de investeringskosten in ICT voor een onderneming evenredig toenemen naarmate meer verstrekkers zijn tewerkgesteld. Aangezien alle verstrekkers bij de aanvraag en de facturatie gebruik moeten maken van dezelfde digitale applicatie, valt niet in te zien waarom de kostprijs voor die applicatie, alsook de ermee gepaard gaande kosten die worden omschreven in artikel 3, § 2, van het ontwerp, zonder meer telkens opnieuw in rekening kunnen worden gebracht voor elke tewerkgestelde verstrekker.

De omstandigheid dat het per verstrekker om relatief beperkte bedragen gaat en dat het hoe dan ook een forfaitaire subsidie betreft, doet geen afbreuk aan die vaststelling. Ook relatief beperkte en forfaitaire subsidies moeten worden verdeeld met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel.

De Raad van State betwijfelt dan ook of de huidige uitwerking van de verdeling van de subsidie-enveloppe over de ondernemingen en de verstrekkers strookt met het gelijkheidsbeginsel. Tenzij alsnog een sluitende verantwoording kan worden gegeven voor de overeenstemming met het gelijkheidsbeginsel aan de hand van de kostenstructuur voor de ICT-investeringen, moet artikel 4 van het ontwerp door de stellers worden herzien.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Opschrift

5. Het verdient aanbeveling om in het opschrift te verduidelijken dat ook verstrekkers die niet zijn verbonden aan een onderneming voor de subsidie in aanmerking komen.

Aanhef

6. Het vierde lid van de aanhef, waarin de motivering van de eerder¹ door de Raad van State verworpen spoedeisendheid nog voorkomt, moet worden weggelaten. Om dezelfde reden

¹ Adv.RvS 65.751/3 van 27 maart 2019 over hetzelfde ontworpen besluit.

moet in het vijfde lid van de aanhef worden verwezen naar artikel 84, § 1, eerste lid, 2° (niet: 3°), van de wetten op de Raad van State.

Artikel 1

7. In artikel 1, 1°, van het ontwerp wordt het agentschap gedefinieerd als “het agentschap, vermeld in artikel 2, eerste lid, 2°, van het decreet van 18 mei 2018”. Er zou beter worden verwezen naar artikel 9 van dat decreet, aangezien de definitie in artikel 2, eerste lid, 2°, toch naar die bepaling doorverwijst.

8. Het zou zinvol zijn om in artikel 1 van het ontwerp ook een definitie uit te werken van de term ‘digitale applicatie’, gezien de frequentie waarmee die term in het ontwerp in een vrij lang uitgesponnen versie wordt gebruikt.

Artikel 2

9. Het komt de Vlaamse Regering niet toe om in artikel 2, § 2, van het ontwerp te bepalen op welk begrotingsartikel het bedrag van de subsidie-enveloppe moet worden vastgelegd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Jo BAERT